

Peret, de la rumba a l'evangeli

Rei de la rumba gitana, un bon dia Peret va deixar la música i va convertir-se a l'evangelisme, religió de la qual ara és pastor. Té la parròquia a Barcelona, i dedica la seva vida a la predicació. L'únic que fa, assegura, és seguir Crist.

Eduard Company

Recordar la imatge de Peret rumber és sols pura coincidència si se'l vol relacionar amb l'home a la trona d'una església petita i blanca on aproximadament unes cent persones es dediquen al cant i a l'oració, la majoria gitanos. L'única cosa que perdura del Peret rumber en el Peret pastor, a part de les lògiques semblances físiques, és la seva capacitat inesborrable de simpatia, de connexió, abans amb el públic, ara amb els fidels. Cantant o predicant, Peret és d'una simpatia inefable, es multiplica i omple el recinte. Ara és una església: quan parla, tothom —tothom— l'escolta; i es fa escoltar fins i tot els silencis. Amb l'extroversió que caracteritza els gitanos, els fidels canten i responen amb al·lèluies les paraules del pastor. El Peret és un altre. Però continua sent el Peret.

—La meva conversió —diu— va ser cosa d'una tarda. Era un home públic que no creia ni en Déu ni en cap religió. Però un dia, cap al 82, vaig sentir que Déu existeix, que Jesucrist viu, i va canviar radicalment la meua vida. La meua família va veure la conversió molt malament, molt malament; no ho podien acceptar i van fer tot el possible perquè ho deixés. Però gràcies al Senyor, en qüestió d'un mes van ser ells els que es convertiren, tots.

—Vostè ha canviat de vida dràsticament. ¿Tan incompatible resultava cantar rumbes amb la fe, i més tenint en compte que el que vostè transmetia en les seves cançons era alegria, vida al cap i a la fi?

—Bé, el canvi ha estat radical, sí. Ara visc sols per Crist, per fer la voluntat de Déu. El que passa és que... No ho sé, és difícil de dir. Mira, abans, cantant rumbes, em sentia molt bé. Ara em sentiria molt malament. La conversió és això, tot allò que abans avorria ara m'enamora, i a l'inrevés. Sé que és difícil d'entendre.

—Hi ha qui diu que a vostè li han menjat el coco.

—Sí, és lògic que la gent pensi que m'he tornat boig. Però l'Evangeli diu

que la bogeria és en aquells que no creuen. Nosaltres vivim en Crist, perquè tenim fe. Els que no tenen fe i viuen sols en el món, la vida dels quals és sortir els dissabtes, arreglar-se, els porros, la festa... I aquesta era la meua vida abans. Ara, tanmateix, tinc la llibertat absoluta per fer el que vulgui.

—¿I per què l'església protestant i no la catòlica?

—És que no es tracta d'església, sinó de la paraula de Déu. Nosaltres creiem que sols salva Jesucrist, al con-

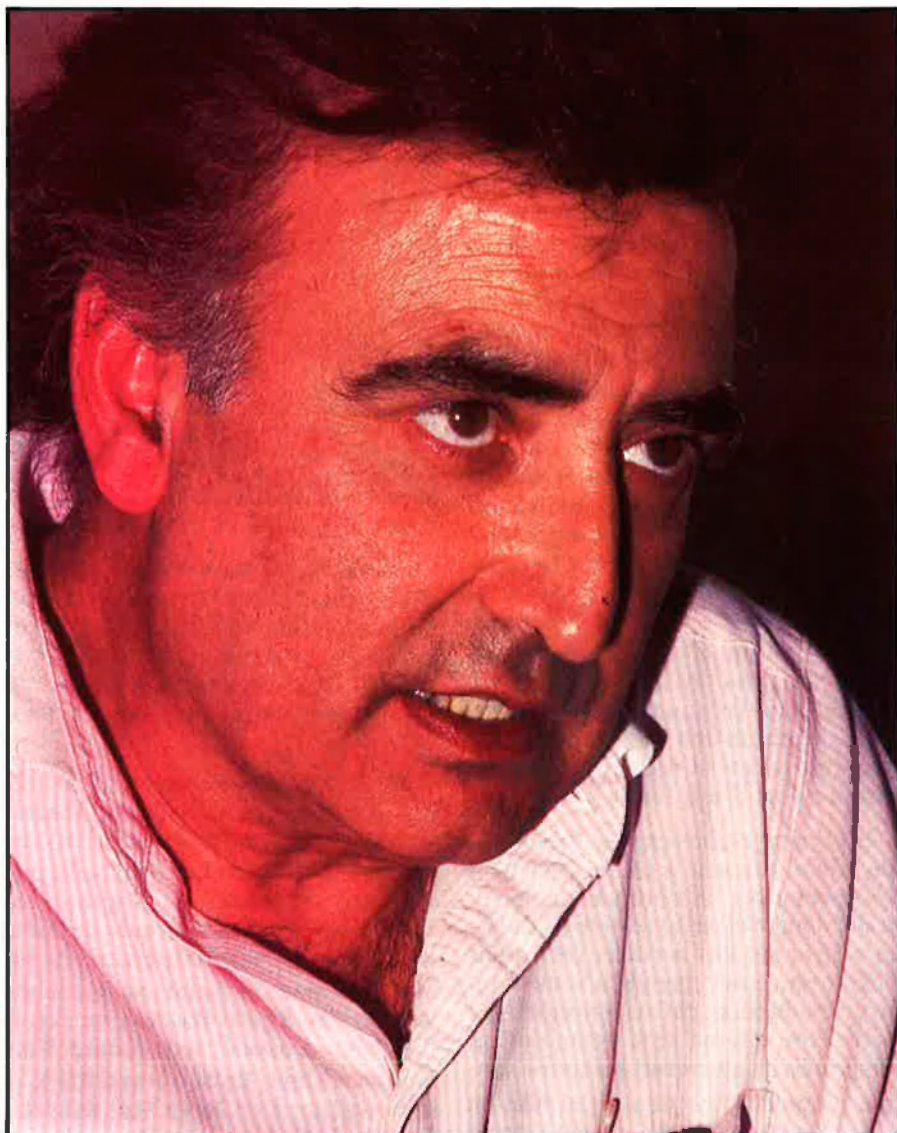
trari de la catòlica; jo no puc salvar ningú ni perdonar pecats. Bategem també la gent quan és gran i té entenment, perquè la Bíblia ens ho ensenya... Els protestants evangèlics tenim bastants diferències amb l'església catòlica.

—S'ha parlat que havia fet donació de la seva finca de Mataró, de tres hectàrees, amb finalitats socials.

—Sí, ara hi ha una residència per a ancians. Abans hi criàvem vedells i ara... avis... No, no he donat res més, entre altres coses perquè no tinc res més, és Déu qui ens ho dona tot.

—Abandonada la música, ¿quina és la seva font d'ingressos actual?

—No en tic cap. ¿Que com es pot viure? L'evangeli ens diu que no ens

JOSEP LOSADA

Segons Peret, per a tenir fe és necessari haver viscut abans sense.

hem de preocupar pel que hem de menjar o beure. I és així, no em falta de menjar... Menjo massa i tot, perquè ara faig quinze quilos més que quatre anys enrere, he, he.

—*La gent que l'envolta, ¿ha reaccionat hostilment contra la seva decisió de fer-se pastor?*

—Sí, bastant. Més d'un ha intentat pegar-me i tot.

—*¿I com reacciona vostè?*

—Bé, molt bé. Ho trobo natural, perquè comprenc la persona i què l'empeny a actuar d'aquesta manera.

—*¿És imprescindible, per tenir fe, haver viscut abans sense?*

—Sí, és clar. No es pot aconsellar ningú si abans no s'ha tingut experiència de què és el món. Jo puc aconsellar sobre els porros, sobre l'alcohol, per senzills motius d'experiència, ¿no?

—*El sexe sempre ha envoltat el món de la cançó, ¿quin grau de rigidesa imposa l'església evangèlica en aquest sentit?*

—Bé, és que han canviat molt les coses des de fa uns anys. Fa vint anys, per exemple, les noies encara anaven a ballar acompanyades dels pares. I és que hi havia interès perquè es casessin de blanc, que fossin verges. Ara hi ha més llibertat, l'amor és lliure, diuen, i bé, Sodoma i Gomorra es queden petites.

—*Molts l'acusarien de reaccionari, amb això que explica.*

—Bé, que diguin el que vulguin. Jo l'únic que faig és seguir Crist. Mira, qui m'acusi d'això, li puc contestar que jo ho he fet molt més que ell. I no és la solució. Com més tindran, més voldran. I com en el sexe, passa amb les drogues, amb la política... No estaran mai satisfets. Ara tens una noia, i faràs tot el possible per ella, i el ridícul si fa falta, i quan l'hagis aconseguit, en voldràs una altra. I el món és així.

—*¿Peret es penedeix de la seva vida anterior?*

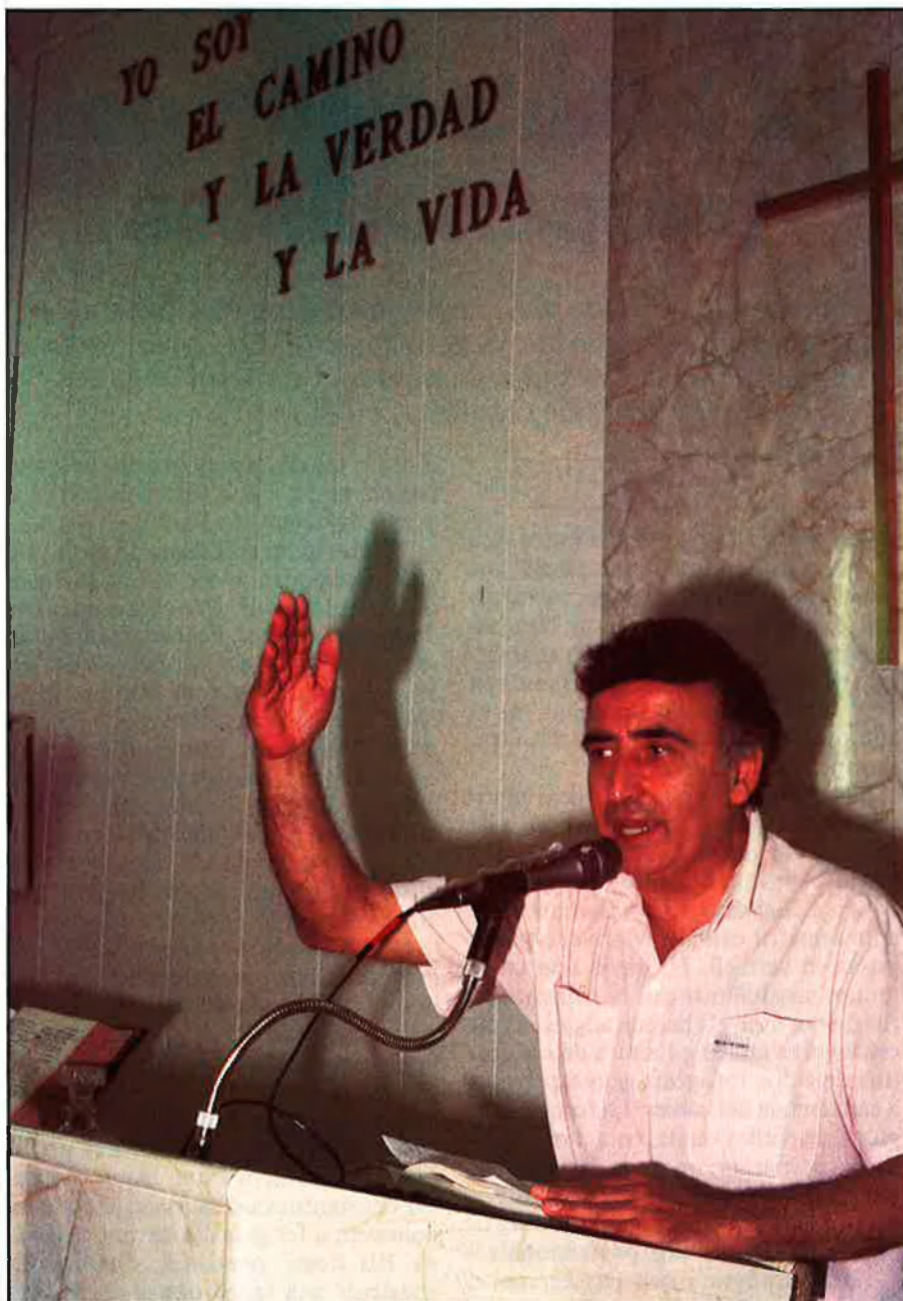
—Totalment. Si ara continués envoltat de noies, no podria parlar així. La predicació és molt senzilla: el regne de Déu se'ns acosta, penedim-nos.

—*¿Com valora el món de la cançó des de la perspectiva actual?*

—Imagino que no deu ser gaire com abans. Quan jo cantava, encara hi havia la censura; com a molt, podia posar una mica de picardia en les cançons. Ara, en les referències al sexe és realment fastigós. I econòmicament, doncs abans hi havia *enxufats*; però és que ara ho són tots, d'*enxufats*.

—*¿No és molt crític?*

—Sí, però és que avui dia tot és un muntatge, la televisió fa que un pro-

Des de l'església evangèlica, l'ex-cantant fa sermons on assegura que l'obsessió pel sexe a la societat actual fa que Sodoma i Gomorra es queden petites.

ducte, per dolent que sigui, es vengui. I el mateix en la política. Qui ens governa ara va ser votat perquè va prometre feina; no ha donat la feina, però continua governant. I és que amb això de la política... Mira, jo des de petit he sentit que era millor no parlar de política. Però vaig viatjar molt i vaig veure que, a fora, tothom en parlava, però ningú es creia els polítics; i la gent es veia trista, a l'inrevés que aquí. A mi, aquest fet va quedar-me, de manera que quan va haver-hi eleccions i em van preguntar què en pensava, vaig dir: l'únic que demano és que el país no perdi l'alegria. I l'ha perduda.

Crec que la gent és masoquista; ¿a què he de votar? ¿Al de dretes? Si el

d'esquerres em diu que és un mentider. ¿Al d'esquerres? Si el de dretes em diu que només menteix.

—*Però vostè va tocar en mítings de Convergència.*

—Sí, i és que va arribar un moment que si no tocaves en mítings, no tocaves enlloc. I avui passa el mateix.

—*Si un nét seu volgués dedicar-se al món de la música, ¿que li aconsellaria?*

—He, he. Li aconsellaria que no. L'artista està molt explotat, molt explotat. ¿Que en quin sentit? En tots, en tots. Si la noia és guapa, perquè és guapa. Als nois guapos també els exploten. I això no se sap. Però fixa't com els cantants que surten són els guapets, ¿eh? □